

„ELŐRE“

Szerkeszti: Haraszty Lajos.

Könnpek.

I.

— Csókolom kezét! . . . Beszéljen majd az Erzsikével. Hisz ő olyan jó, szelid! Győzze meg . . . ugy-e meggyőzi?

Az Erzsike mamája nem tud szólni. Csak a fejével bólintgat, hogy igen. A férfi nincs úgy meghatva.

— Hisz ő okos lány, meg fog érteni engem. „Igen“-t fog mondani, tudom . . .

S ekkorára az ajtóig hátrál. Mégegy-szer kezét csókol, aztán elmegy.

Az Erzsike mamája gépiesen becsukja az ajtót és a legközelebbi székhez támo-lyog. Leül. Kiveszi szép, fehér zsebkendőjét és elkezdi hajtogatni. Már nagyon össze van hajtva; gömbölyű kis csomóvá lett, mikor egyszerre csak elejti. Az ölébe esik, kibomlik. Észre sem veszi. Az ujjai tovább babrálnek. Aztán hirtelen hozzák-
ap a zsebkendőhöz. Odaszorítja az arcához.

— Özvegyemberhez . . . te angyal . . .

Ráborúl az asztalra. S a nagy csönd-
ben felesuklik el-elhaló zokogása . . .

II.

Erzsike és a férfi együtt ülnek a szo-
bában. Csintalan jó kedve van mind-
kettőnek. Máskülömben robotolnak; a
Meghívókat címezik. A férfi ír, Erzsike
pedig föléhajolva nézi az iromba betűket.

— Kit hívjunk még?

— Kit hívjunk? Igazán . . .

— Kit . . .

— Engemet!

Az ajtóra néznek, Erzsike is, a férfi
is. És egyszerre kiáltanak föl:

— A Bolond!

A Bolond pedig belép. Hamisítatlan
bohémalak, melyet ma nehéz találni. Ne-
héz, mert nagyon sokan vannak. (A Bo-
lond nevet Erzsike adta rá).

— Üdvözölni jött? Tudja már, hogy
menyasszony vagyok? — szól Erzsike
és szégyenlősen lesüti a szemét.

A Bolond erősen foglalkozni kezd a
meghívókkal. A férfi gyöngéden átka-
rolja Erzsikét:

— Igen, az én édes menyasszonyom
. . . nos?

— Mennyi papír! Az egyik lapja
mindegyiknek tiszta . . . Ha én ezeket

levágnám, mennyit írhatnék rájuk! Mennyi bolondságot, mennyi szívfájdalmat . . .

— Uram . . . s a férfi elereszti Erzsikét.

A Bolond odafordul Erzsikéhez.

— Most már én mondom, hogy nincs poézis. Én, aki azt hitte, hogy milder poézis ezen a világon. Aki minden csalódásban bánatban csak a poézis színezetét látta. . . . Most már én nem leszek én. Már nem lesz a nevem: Bolond. Pedig talán ezután leszek igazán bolond . . . Mind-egy . . . És ilyen fiatalon? Nézze, hisz maga gyöngé virágszál. És ez az ember tűzre fél a keblére, akinél már elhervadt egy virág! S hát az a két kicsi bimbó. Maga lesz az anyjuk? Hiszen testvérük lehetne . . . Hiába, meghalt a poézis! S akinek a lelkéből az ujjain át olyan méla dalok szálltak a zongora húrjáról, az temeti el . . .

Erzsike ráborul a zongorára. A férfi indulatos lesz.

— Ön tényleg bolond. Nem tudom, hogy a poézisbe szerelmes, vagy a menyasszonyomba? Annyit mondhatok önnek, hogy Erzsike praktikus, modern leány. Manap kedveljük a poétákat, daloljuk a verseiket, de gazdag, tapasztalt férfihez megyünk nőül.

— Legyen nyugodt uram. Nem vagyok a menyasszonyába szerelmes. Ő sem szeretett engem sohasem . . . hiszen én csak egy bolond vagyok. S akit én szeretek, az nem dalolja az én verseimet . . . nem is ismer engem . . . Isten önökkel! . . . „Hymen rózsaláncai közül mosolygó arccal nézzenek az élet zúgó viharába!“ . . .

És elmegy.

A férfi meg odahajlik Erzsikéhez s megcsókolja.

— Ugy-e, hogy nem hiszel ennek a Bolondnak? Szeretsz engem; nem vagyok olyan öreg. A két kicsi lányomat is szeretni fogod. Az enyém leszel ugy-e?

Erzsike nem tud szólni. Csak a fejével bólintgat, hogy igen. A férfi már nincs úgy meghatva.

— Pá édesem! Ne adj arra a Bolondra semmit. Nem is tudja az, hogy mit beszél . . . Pá!

S ekkorára az ajtóig hátrál. Még egyszer megcsókolja s elmegy. Erzsike gépiesen becsukja az ajtót s a legközelebbi székhez támolyog. Leül. — — — — —

— Özvegy emberhez . . . én . . . pedig azt a másikat . . .

Ráborul az asztalra. S a nagy csöndben felesuklik el-elhaló zokogása.

III.

Az Adria partján vagyunk. Gyönyörű reggel van. A fűben két szép serdülő lányka ugránozik egy harmadikkal. De mintha az a harmadik nem volna olyan víg, mintha neheze érnék az ugrándozás. Az arca sem olyan üde. Idősebbnek is látszik s nagyobb, égőbb szeme van, mint a másik kettőnek. Azért csak velők van. Szinte látszik, hogy milyen nagyon szereti őket; mindent megtesz értök. — Most egy árnyas padhoz futnak. Egy öreg úr mellé ülnek. Szórakoztatni kezdik; nagyon beteg lehet. Szeme fölött zöld ernyő, lábai beburkolva, száraz mellén pedig ing, kabát ki van gombolva. Az a harmadik becézetgeti, cseveg neki. Közben feltűnik az úton egy másik beteg alak; vezeti valaki. Lassan, lassan közel ér. Megáll.

— Erzsike . . .

A padonülők odanéznek.

— Ugy-e maga nem lett praktikus, modern . . . Hú maradt? Nem úgy, mint más ilyen modern asszony. Nyugtasson meg édes . . . Igen, látom . . . Maga egy Madonna. Madonna! Aki hajdan az én verseimet dalolta, zongorázta. Látta azóta már engem dicsőnek, mi-mindennek neveztek s nekem semmi sem volt olyan édes, mint mikor maga azt mondta: Bolond . . .

Erzsébet fölugrik.

— Maga szeretett! . . . Maga titkolta!

— Nem, nem! . . . Akit én szerettem, az nem dalolta . . . aztán dalolta . . . tudja hisz én a Bolond vagyok! Maga Madonna lett, hú, isteni . . . Ezeknek a bimbóknak az ápoló édes testvére! . . . Maga megdicsőült!

S kiragadja karjait a vezetőjéből és szalad, szalad . . .

A beteg férfi meredten néz maga elé. Száraz kezeit kinyújtja a két lánypár felé. Szólni akar. Fáradtan, nehezen tagolja azt az egy szót:

— Szeressétek . . . sze—ress . . .

— Szeressetek hát ti . . . hiszen én úgy szeretlek titeket . . .

És Erzsébet ráborul a két leányra. S a nagy csöndben felcsuklik el-elhaló zokogásuk . . .

Nagy Andor.

Egy kis komédiás leányka.

*Egy kis komédiás leánykát
Figyeltem egy bódé előtt;
A verkli szólott s a cintányér, —
S a nép röhögve nézte őt.*

Ábrándos, sápadt, halvány arca
A tömeg közt fellúnt nekem;
Szép kék szeme távolba nézett,
Hol összefoly' a végtelen!

S míg a bohóc kötődik véle
S kacag rajta a dúrva nép;
Könyes szemmel egyszerre felnéz,
S üdén mosolyog rá az ég!

Örményi Andor.

Gyuri okozta . . .

Baracs Imre.

Elrepült a kő. Gyurinak ijedtében gyökeret vert a lába. Fehéren állt ott a gyalogjárón s jobb kezével egyet rántott, mintha vissza akarná húzni a követ. — Pedig Gyuri nem rosszakaratból tette. Csak azt a verebet akarta leütni, amelyik a szomszéd akácfán úgy ugrált, úgy csiripelt, mintha csak őt akarná bosszantani. Gyuri nem értette a tréfát és nem tűrt semmiféle bosszantást, felkapott egy követ és egyenesen nekidobta (de mondom nem akarattal) a szomszéd, Szél János uram ablakának.

Az ablak szerencsésen (!) betört. Gyuri ahogy ezt látta, sarkon fordult s házafelé iramodott.

Az ablak csörömpölésre az ablakráma kicsapódott és helyén Szél János uram mérges feje jelent meg. Amint meglátta a szaladó gyereket, megfenyegette az öklével és kiáltá:

— Megállj, te akasztófavirág, majd megtanítatlak az anyáddal, ha még eddig nem tanított meg!

Azután megint mérgesen becsapta az ablakráját.

Kis ideig csendben maradt minden . . . Majd a mezőről jött haza a csorda. Lomhán cammogtak a tehenek s közbe-közbe a csordás nagyokat csattantott a karikás ostorral.

Most kinyílik a Szél János uram ajtaja és azon János gazda jön ki. Nagyokat lépve megindul özvegy Csörőné asszony háza felé, akinek a fia az az impostor Gyuri.

Csörőné a falu legszebb asszonya. És amellet még özvegy is. Van neki háza is, meg négy tehene is. (Épp most fordúlnak be a kapuajtón.) Sokan versenyeznek a kezéért. A legények épp úgy, mint az özvegy-emberek. Amellet nagyon kikapós menyecske Csörőné. Szél János uram meg özvegy-ember. még pedig szép özvegy-ember. Nagyon

szép pár lett volna belőlük, ha az Isten, meg Szél uram is úgy akarta volna. Nincs ugyan haragban a szép Csőrőnével, no de éppen nagy barátságban sincsen. Szél uram az egyedüli özvegy-ember a faluban, aki még nem szeretett belé a szép Csőrőnébe. Pedig ezt a szép asszony nagyon rossz néven vette tőle.

Amint mondom, megindult János gazda a Csőrőné háza felé. Amikor odaért, megállott a kapuajtó előtt gondolkozni, hogy mit fog majd szólni a falu, ha megtudja . . . Azután meggondolta, hogy hiszen ő a Gyurit jön megveretni és benyitott.

*

Gyuri ahogy hazafutott a Szél uram pórúljárt ablaka elől, elbújt a fészerbe és onnan nem jött volna elő semmiért sem.

A házban vendég van. Még pedig régi vendég. Varga János, aki még legény-ember és a Csőrőné szép szeméért jár ide. Még pedig sokat jár. Azt beszélik, hogy el is fogja venni. A legény nagyon szereti az asszonyt; azt mondják, hogy az asszony is a legényt.

A nagyszobában vannak. Az asszony ott áll az asztal egyik végénél, a legény meg a másik végénél ül.

Vígan vannak mindketten. Az asszony két kezével az asztalra dől és kacéran mosolyog a legényre.

Az pedig tűzbe jön.

— Azt mondod, hogy szeretsz? Hátha én nem hiszem! — mondja a legény.

— Hát ne hidd.

— Adj egy csókot, akkor elhiszem!

— Ráérünk még lelkem. Azt különben is majd én szabom meg!

— De ha én akarom!

— Próbáld hát meg.

A legény felugrott és utána kapott az asszonynak.

Az fűgőbb volt és visitva, meg kacagva kisiklott a legény keze közül.

Most már a legény nem hagyta abba, hanem kergette az asztal körül. Jókedvűen és kacéran kacagott az asszony, a legény meg mindig jobban veszté a türelmét.

— Állj meg, ha mondom!

— Nem én.

— Dejszen ha megfoglak . . .

— De nem tudsz ám.

— Nem-e?

Átugrott az asztalon, de csak nem tudta megfogni. Az asszony még jobban kacagott rajta.

— Tudod mit, János?

— Mit? — kérde a legény libegve.

— Várj, míg kimegyek a teheneket

megetetni. Ha bejövök, hát nem bánom . . .

— De ha megcsalsz ?

— Ne félj !

— Hát jó.

Az asszony kilebbent az ajtón, a legény meg fáradtan ledőlt a kanapéra.

Mikor Csőróné kilibbent az ajtón, épp akkor nyílt a kapuajtó és Szél uram jött be rajta.

— Mi szél hozza ide kendet, Szél uram ? — kérde csodálkozva Csőróné.

Az előbb pödrött egyet a bajuszán, aztán mondá :

— Ejnye de ki van pirúlva az arca Julis !

— Melegem van. Talán nem jól áll ?

— De inkább nagyon is ; nem győzöm eleget nézni.

— No csakhogy maga is mond egyszer egy jó szót. De hát mi baj van gazd'uram ? Nem hiszem, hogy csak ezért jött volna kend ? Vagy már úgy megváltozott, hogy átnéz egy kicsit az asszony szomszédjához is ? — kérde hamisan nevetve Csőróné.

— Hát bizony az igazat megvallva, nem ezért jöttem biz én. Hanem valami baj van.

— Tudtam ! No jöjjön hátra az istállóhoz, majd ott elmondhatja. Legalább nékem is segít.

— No jó. Hát menjünk.

Odamentek.

— No János gazda, hát mi a baj ?

— Nem tudom, hogy megmondjam-e? Nem akarok szomorúságot okozni a szomszédasszonynak.

— No csak ki vele. Ugy is jó-kedvem van. Nem romlik az egyhamar el.

Szél uram egyet-kettőt köszörült a torkán, aztán kezdé :

— Hát a Gyurit jöttem bevádolni.

— Adta kölyke ! Megint valami bajt csinált ugy-e ?

— Azt. Betörte az ablakomat.

— No várj csak Gyuri. Majd kapsz te ezért !

— Nem addig a' Julis. Fizetést kérek. Még pedig sokat . . . (Hogy mit és mennyit, azt már halkabban mondta).

— Ejnye, János gazda, nem illik az.

— Dehogy nem. Olyan szép most, hogy nagy kedvem van . . .

Az asszony egy darabig húzódott, aztán mondá :

— De ne szóljon ám senkinek . . .

Gyuri a fészerbe összehúzódva várta, hogy mivel fizet az anyja.

Csend lett.

Csak a tehenek egyhangú kérődzése, meg a csókok cuppanása hallatszott.

Névnapkor.

— 1901, márc. 19. —

Atyám, oh kedves jó atyám,
Ma van, ma drága névnapod ;
Mint minden évben — hű fiad
Ma ismét eljött . . . Itt vagyok.

S elmondom újra itt neked,
— Mint egykor, annyi éven át —
Szeretettől égő szívem
Számos boldog kívánatát . . .

...A nap ragyog... ibolya nyit...
Minden virúl... itt a tavasz —
De hajh! — oly sok megváltozott ;
S bár minden régi, mégsem az !

— Még három év előtt szóval
Mondám kívánatim neked ;
Ma már könyvekbe sítom el
Egy zöldülő kis domb felett . . .

Haraszty Lajos.

Émlékek.

Elmerengve ülök kicsiny szobámban.
Az asztalra könyökölve némán bámúlok
a már félig leégett gyertya imbolygó láng-
jába . . . Odakünn már az éj ráteritette
sötétlő fátyolát a csendes szendergő vá-
rosra . . . Csend van . . . Csak a hulló
esőcseppek egyhangú koppanása hallatszík
az ablakon . . .

Idebenn a kis kályhában lobog a tűz és
enyhe meleget áraszt maga körül. Mert
bár tavasz volna a természetben, de ez az
idő épen olyan, mint életem boldogsága...
Egyik percben ragyogva mosolyog a nap
s éltető mosolyára előbúvik az ibolya, ki-
hajtanak a fák és megnyílnak a virágok ;
már a másik pillanatban az ég összerán-
colja szürke felhő-szemöldjeit, arca komor
lesz s dühében tajtékját : a havas esőt
ontja a földre, vagy pedig fújni kezd és
dermesztő, fagyos lehellete megöli a már
kihajtott, zsenge életet . . .

Milyen jó, ha ilyenkor van egy kis zug,
egy kis fészék, hová az ember legalább az
idő zordon viszontagságai elől menekülhet
s ott némileg meg is pihenhet. — Én —
bár más ridegnek találja — szeretem ezt
az én csendes kis fészketem, ép úgy, mint
a madárka az övét. Hogyne, hisz tanúja
volt minden örömemnek, minden bánatom-
nak ; dalaim születésének az alkotás dicső
pillanatában, midőn azok drágagyöngyökké

alakultak ki . . . De nemcsak e kicsiny szoba, hanem mindaz, ami benne és rajta van. Az ablak, mely a fényt csak mérsékelten bocsátja be; a szekrény, melyen a könyvek, lapok, írások és egyéb apróságok rendetlensége minden, csak nem művészi; az asztal, melyen hol tollam fut versenyt gondolataimmal, hol pedig ráborúlva omló könyeim patakja fut rajta végig; a szék, melynek béna karján túlcsapott fájdalomnak látható nyoma; a mosdó, felette a tükörrel, melynek kissé homályos voltában néha a hiúság oltárán áldozom; az ágy melynek párnáin lázban égő agyam fantasztikus álmait élem át; a falon függő paletta és ecset, amelyekkel az ihletettség hevében gondolataimat látható, érzéki alakba is öntöm; ágyam fölött Kossuth apánk képe, ki jóságos szemeivel néz le reám. — Ezek mind, mind tanúi lelkem magasztos szárnyalásának, vagy néha szárnyatörött, kínos vergődésének:

Környezetemben minden oly szürke és kicsiny; s ez az egyszerű szürkeség oly nagyon hozzám illő keret, és benne tán azért oly kicsiny minden, hogy a nagyság annál szembeötlőbb legyen.

De mégis, van egy fénylő pont is. — Az ágy fölött függ egy fényes kard . . . E kardot — mely nekem becses, drága ereklye — nem fogta meg a rozsdá, oly fényes, oly ragyogó tiszta, mint egykori viselőjének becsületes lelke, aki már az örök nyugalom honába tért pihenni s ott alussza az igazak csendes, végtelen álmát.

Ez a kard ugyan nem látott csatát, nem vett részt hősi gazdájával a boszniai hadjáratban, mert hiszen csak parádés-kard volt. Hogy gazdája hős volt, — szívvel lélekkel becsületes ember, — testestől, lelkestől igaz, jó katona, amelltt a sok érdemrend és kitüntetés is bizonyít, miket egy kis szekrénykében féltve őrzök.

Szolgálatát, kötelességét mindig híven végezte s hivatásának teljesítése közben, a lovon érte utól dicső halála, igaz magyar huszárhoz méltóan. — Bajtársai mind elkísérték utolsó útjára s tetemeitől a sírnál díszlövénnyel vettek búcsút . . . Én is elbúcsúztam tőle, amikor már könyeim kiapadtak és száraz, forró ajkamat oda nyomtam áldásos kihűlt kezére; de a sírtól nem búcsúztam el, hanem hetenként legalább egyszer meglátogatom azóta mindig, télen úgy mint nyáron.

Szeretettel gondozom a kis sírt, leülök mellé és szépen elcsevegek Neki. Kiengesztelem azt a sok vétet, amit néha — mikor még nem volt eszem megítélni, hogy javamat akarja — ellene elkövettem, és én tudom, hogy ő már megbocsátott nekem. . . S ez az édes kis sírdomb egészen a lelkemhez nőtt. Ez a kapocs, mely engem

ideköt, visszatart . . . Ideköt ehez a város-
hoz, melyben a legfájdalmasabb csapások,
a legkeserűbb csalódások sújtottak, ahon-
nan már oly sokszor elmenekültem volna,
de ez visszatart . . . Sőt fájdalom-sújtotta
lelkemmel is ide térek enyhülést szerezni.

. . . E héten lesz drága nevenapja,
ahonnan a tavaszt is szokták számítani.
Akkor is megint kimegyek a temetőbe; biz-
tosan ragyogó napfényben fog úszni az ég
e napon . . . Elmondom, csendesen imába
foglalom mindazt az érzést, melylyel e na-
pon kis-gyermekkorom óta Feléje tisztelet-
teljesen közeledtem. Megcsókolom hő aj-
kammal a hideg követ; az ugyan nem érzi,
de ő tudja és látja ezt az égből és szere-
tettel néz le reám . . .

— Igen szeretettel! — ezt látszik felém
inteni a kard tiszta fénye is a falról, mert
hisz e kard atyámé volt s a kard tulajdo-
nosa — A t y á m volt! . . .

N. V. 1902. III. 18.

(L-y.)

C S A R N O K.

Mortimer.

Sáfráné asszonyosság.

(8)

Humoros elbeszélés.

Sáfráné közbevágott

— Mit, nem akarta? No még az kellene,
hogy akarta volna! Akkor előfognám, össze-
kötném a lábait, felakasztanám lábánál fogva
egy almafára és addig ütném, csépelném,
míg . . .

— Míg minden alma le nem hullna a
fáról, — vágott közbe Ádám úr.

Sáfráné folytatta fáradhatatlanul; még
az sem zavarta, hogy Ábelné is a csoport-
hoz oldalgott, kezében a mosdótállal:

— Ugy van! Helyesen van! Addig üt-
ném, de addig, míg minden alma le nem
hullna róla. De így megelégszem azzal,
hogy még holnap távozik a házból.

— De könyörgöm alásan, nem én vol-
tam az oka! — esengett Kaján bácsi.

— Mit motyog? Még mer beszélni? Elő-
ször lelövi az embert, aztán meglocsolja,
mintha virágos kert volnék . . .

Kaján bácsinak elállt a szeme és a szája.

— Én? Biz Isten én nem locsoltam le a
nagyságos asszonyt!

— Nem? Hát ki?

— Ez la! — mondá Kaján bácsi kajá-
núl mosolyogva, miközben Ábelnéra mu-
tatott.

Sáfránné meglepetve fordult a mutatott felé.

— Ez? No várj csak te vén boszorka, majd adok én neked engem meglocsolni!

Azzal kikapta kezéből a mosdótálat, vizet töltött bele, aztán huss! Ábelné szeme közé öntötte.

Ábelné szörnyű sivításban tört ki, anynyival is inkább, mert az egészből egy szót sem értett. Abál bácsi egy nöstéryét védelmező tigris dühével rohant a hely színére. Karjai közé vonta és keblére szoritotta keservesen zokogó nejét, miközben gyöngéden motyogta:

— Ne sírj aranyos madárkám, majd adok én annak a Sátánnénak.

Sáfránné úgy ugrott fel, mintha kígyó csípte volna meg:

— Sátánné? Már mindenki Sátánnénak fog engem nevezni? Még az ilyen semmiházi is? Hogy a menydörgős menykő csapjon beléd, te naplopó, te siket fajd!

Ábel bácsiban is felforrott az árpalé:

— Mit, én süket fajd? No csak te bújj el, te kerepelő malom, te mindig pergő rokka.

-- Még te beszélsz, te rest malomkő, amely sohasem örül? Te más szemetjén hízott tyúk, te! Hiszen már olyan vastag a hájad, hogy majd kipukkadsz! Te gömböc, te százakos hordó, Te tejeles fazék!

— Te meg olyan vékony vagy, mint egy pipaszár, mert elhúz a méreg és az irigység! Te szárazkóró! Mikor az Isten téged teremtett, az összes boszorkányok nyelvét a te szádba adta!

— A te fejedet meg véletlenül üresen hagyta!

-- Hallgass el már, te vén banya! Hiszen már egy fog sincsen a szádban!

— Te meg már 30 éve elhúllattad a bölcsesség fogadat!

— Noked még soha meg sem nőtt!

— Csapjon beléd a menykő, vén ingyenélő.

— Te úgyis a pokolba jutsz, vén banya!

— Ott is a te nemzetséged fog üdvözölni!

— Fog ám Lucifer, aki csak téged vár, hogy megházasodjék!

(Folytatjuk.)

S Z I N H Á Z.

Démon. Várady Aladárnak, a színház távozó karmesterének ezt a bájos operettjét adták f. hó 13-án először. Szerzőnek ez már 10-ik darabja; tehát gyakorlata már van. Azonban a darab zenéje a tehetség bélyegét is magán viseli. Vannak benne

oly hangulatos, megkapó meiódiák, mik nagyobb s nevesebb komponistának is becsületére válnának. A szövegi rész is — amit szintén Várady írt — elég ügyes és változatos. — A szereplők a telhető legnagyobb buzgalommal igyekeztek a siker előmozdításán. A címszerepet *Pintér* játszotta. A két legjobb szerep *Ámon Margit* és *Nyárai Antal* kezében volt. Ámon maga volt a kedvesség és a jókedv, Nyárai pedig a megtestesült szellem és ötlet. Ez utóbbinak énekszámái közül különösen a két refrénes kuplé ért el nagy hatást. — Említést érdemel még *Kulinyi Mariska* egyetlen énekével. — (H. L.)

K. Hegyesi Mari, a Nemzeti Színház művésznője, a már Váradon feledésbe menő komoly darabot: a drámát elevenítette fel. *A kaméliás hölgy* ben és *IV-ik László*-ban lépett fel. Hogy mily sikeres eredményvel, arról a lapok kritikája s a közönség tanúskodik, mely előtt ez a két est feledhetetlen lesz.

Kürti Margit, ez az erős talentumú művészi egyéniség, jövő héten Pécsre utazik, hová Virágvasárnaptól kezdve szerződése állandóan köti.

MÁRCIUSI ÜNNEPSÉGEK.

Nem vagyunk ugyan napilap, de a szabadság ünnepnapján lefolyt eseményekről kötelességünknek tartjuk megemlékezni; ha nem is mindről, de legalább a hozzánk némileg közelebb levőkről. — D. e. a polgári fiú- és leány-iskola fényesen sikerült „Petőfi ünnepély“-t rendezett Tordai Grail brzi közreműködésével, aki a nagy költő életét, költészetét jellemezve, legszebb dalait elő is adta. — A felső kereskedelmi iskola Hacker, Baum, Herceg és Weisz tanulók közreműködése mellett ünnepelte a nagy évfordulót. — D. u. A főreáliskola ifjúságának hazafias ünnepe díszes közönség jelenlétében folyt le, melyen Serényi, Dutka, Grosz és Szemes szerepeltek. Az ifjúság az ünnepség végeztével hazafias dalokat énekelve vonult Nagy Sándor emléktáblájához, majd meg a Szt.-László-térre és onnan elszórt. — Legkevesbé sikerült a jogakadémia ünnepe. Csak Ujfaluzy Sándor felolvasása méltó megemlékezésre. — Este a színházban Aranylakkodalmat adták. Az ifjúság itt is nagy számban volt képviselve; együtt énekelt a színészekkel, sőt még a szünetekben is hazafias, kegyes nótákat dalolt. — Vasárnap d. u. a váradvelencei gazdakör saját helyiségében tartott valódi bensőségteljes ünnepélyt, melyen részvételre felkérték szerkesztőnket és főmunkatársunkat Adler Sándort. — Este a hírlapírók és a sajtó névtelen munkásai, a nyomdászok ülték meg a szabadsajtó kivivásának évfordulóját a Fekete Sasban, mely alkalommal városunk vezérférfiai mondtak lendületes pohárköszöntőket és városunk szeretett képviselője: Barabás Béla is megjelenvén, lélekemelő beszédet mondott a szabadsajtó ünnepének évfordulójáról és annak munkásairól.

Előfizetési felhívás.

Az „Előre“ hetenkint minimum három-negyedívnyi terjedelemben jut a közönség elé; bár nagyon sajnáljuk, hogy még egy ideig nem engedi előfizetőink száma a nagyobb terjedelmet. Azonban mindent elkövetünk, hogy addig is kis helyen élvezhető és változatos nyújtsunk olvasóinknak és jóakarataikat megtartsuk. — Előfizetni bármikor lehet. Aki negyedévre, vagy hosszabb időre fizetnek elő, az előző számokat is megkapják. *A szerkesztőség.*

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratokat nem adunk vissza. —

Á—n M—t Helyben. Megkaptuk: köszönjük. — **K. R.** Helyben. Ismételjük. — **Cs. E.** Helyben. Versei semmitmondóak. Második kiüldeményében szép az az érzelem, de így olvasva a nagy közönséget nem érdekli. Valami eredetit, megkapót kell nyújtani, hogy figyelmét lekösse. Aztán meg a mustot sem isszák meg mind egyszerre, hanem erjedni hadják. **P. G.** Arad. Köszönjük baráti levelét.

Valóban jólesett az a meleg hang, de hangulatunk magaslatairól egészen lerántott a végül mellékelt vers. Erre nézve engedje meg nekünk, hogy költeményének címét idézzük csak: Nem lehet! — **Szippancs.** Nem az embert, hanem a munkát nézzük. Lapunk bárki számára nyitva áll. Azonban csakis a valódi teljes névvel ellátott kiüldeményeket vesszük figyelembe. — **B. Gy.** Jövőre.

A kiadóhivatal üzenete:

(Gyűjtőknek 5 előfizető után tiszteletpéldányt adunk. — Hirdetéseket felvesz a kiadó hivatal.)

AZ „ELŐRE“ MEGJELENIK
MINDEN VASÁRNAP

Szerkesztőség és Kiadóhivatal
Nagyvárad, Körös-utca 3.

Levelék és előfizetések
— ide címzendők. —

Előfizetési ára:

Egy évre 8 Kor.
Fél évre 4 „
Negyed évre 2 „

Egy szám 20 fill

!! Nagy látványosság!!

➡ Még csak rövid ideig, ➡

A panoptikumban a királyok, nagy államférfiak, hírneves bűnösök, különböző emberfajok, s több csoportozat plasztikai képe látható. — Az anatómiai múzeumban az ember eredete és fejlődése, a kinválatás és annak eszközei.

Az állatseregletben ele-

fánt, majmok, medvék, párducok, leopárdok, tigrisek farkasok, hiénák; aligátor kígyó és sasok láthatók. Van 20 oroszlán, 3 kicsiny (nagyváradi illetőségü.) — Naponta 2 előadás: oroszlánokkal; leopárdokkal és kutyával; medvékkel, farkasokkal és kutyával.

Koczka Antal és Fiai.